

Rytmus a [mantry](#)

Rovnako ako vesmír, aj celá príroda pulzuje v rytmoch. Avšak človek sa vymaňuje z prírody. No ak vedome pomocou myslenia nevytvorí vlastnú rytmiku, stráca

životné sily. Nerytmický, neusporiadaný život človeka oslabuje.

Kde je zdroj všetkých rytmov? Ako vznikol rytmus? Čo je jeho príčinou?

Starí Indovia, slnkom inšpirovaný národ, ako dokladujú prastaré jogové texty a mantry, považovali za zdroj rytmov Slnko. Slnčný život si vytvoril v srdci a pľúcach človeka orgány. Z ich tepelných, svetelných a životných procesov nanovo pramenia prirodzené rytmy. V mantrách starej Indie žiari ten istý slnečný život, ktorý tvorivo pôsobí v prírode prostredníctvom Slnka.

Pulzácia slnečnej sústavy je počuteľná v rytmike aj melodike mantier. Spievaním mantier sa človek vnára do žijúceho prúdu rytmu. Prijíma tým istý druh životných síl pochádzajúcich od Slnka. Rytmy samotné si razia cestu. V rytmoch dlhých a krátkych dôb mantra pretvára éterické telo človeka.

V rannom období vývoja Zeme žil človek so svojou dušou v nevedomej jednote s éterickou sférou znenia. Bol stotožnený so sférou hudby. Len veľmi pomaly sa učil vedomejšie používať svoje schopnosti z nadradene riadenej aktivity u seba samého. Opustil svet hudby a vstúpil do roviny tónov, a tým bolo započaté obdobie vedomého hovorenia.

Svet reči a tónu má sklon k určitej tiaži, vášni a tvrdosti. Naproti tomu éterická rovina znenia spôsobuje rozplynutie všetkých štruktúr a ťažiacich pocitov. Vnútorne školenie k večným slovám, k večným zákonom a upriamenie sa k hlbšej láske v duchu ponímania zasvätených a svätcov je bezpodmienečným predpokladom pre to, aby sme do spevu mohli vložiť skutočnú silu.

Spev sa pohybuje v éterickej výšave vďaka najvnútornejšiemu Ja človeka, ktorý obracia svoj obličaj k tvári Pánovej v ozajstnej odovzdanosti.

Aby sa okolo ľudí slučka materialistickej väzby nesťahovala ešte užšie, potrebuje duša posilňujúcu substanciu svätých éterických svetov. Prostredníctvom týchto síl môže duša vstúpiť do ducha povďačnosti a nádeje.

Do spevu musia vstúpiť dva veľké vyššie zdroje sily kozmicko-duchovného sveta prostredníctvom vnútornej duševnej práce. Prvý nadosobný zdroj, ktorý môžeme zažiť relatívne ľahko, nazývame rytmus. Druhý, oveľa ťažšie badateľný zdroj vyviera z najvnútornejšieho cítenia ľudského srdca. Toto cítenie môžeme označiť ako zmysel, smerujúci k Božím mystériám. Rytmus si však nesmieme zamieňať s taktom.

Spievanie prekvitá do prirodzenej živej hojnosti vtedy, keď sme cez deň pracovali nezištne. Naproti tomu nenájdeme v spievaní žiaden rytmus, keď sme v predchádzajúcich hodinách pracovali iba pre svoj vlastný prospech.

Spievanie v najušľachtilejšej forme je čistým životom a najhlbšie odovzdaným vzývaním. Posvätné znenie v speve sa prebúda z mimotelesnej, nedotknutej sféry ducha.

Všetka sila, láska, všetko nastávajúce a zanikajúce, ako materiálne, tak aj duševné, má pôvod vo večnom slove (logos), ktoré bolo na počiatku.

[Literatúra](#)

[O joge](#) < [Články](#) < [Prečo cvičiť pravidelne?](#) < naspäť